

Szegedi Ítéltábla
Bf.III.115/2017/10.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2017. június 27. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T:

A testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt **I.rendű vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2016. október 18. napján kihirdetett **2.B.858/2016/12.** számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy

a vádlott által fizetendő bűnügyi költség összege helyesen: 179.877.- (egyszázhetvenkilencezer-nyolcszázhetvenhét) forint és tartózkodási helyének irányítószáma helyesen: 6760.

A szabadságvesztésbe a vádlott által 2016. október 19. napjától 2017. június 27. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt is **beszámítja**.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság I.rendű vádlott neve vádlottat testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat], testi sértés vétsége [Btk. 164. § (1) bekezdés, (2) bekezdés] és magánlaksértés büntette [Btk. 221. § (1) bekezdés, (2) bekezdés, (4) bekezdés] miatt halmazati büntetésül 5 év szabadságvesztésre, 5 év közügyektől eltiltásra, és 5 év ... területéről történő kiutasításra ítélte. Úgy rendelkezett, hogy a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani, abból legkorábban kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, és a szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a vádlott által 2016. április 24. napjától 2016. október 18. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt. A Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bjk.458/2016/23. tételszám alatt nyilvántartott egy darab kést elkobozta, a többi bűnjel lefoglalását megszüntette és az 1-19. és a 24. tételszám alattiakat megsemmisíteni, a 20. és 22. tételszám alattiakat **egyéb érdekeltnek**, a 21. tételszám alattiit sértett lnak kiadni rendelte. Kötelezte a vádlottat 181.877,- forint bűnügyi költség megfizetésére az államnak, míg 27.297,- forint bűnügyi költségről akként rendelkezett, hogy az állam viseli.

Az első fokú ítélet ellen a vádlott és a védő jelentettek be fellebbezést elsődlegesen felmentés, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése végett.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.433/2016/3-II. számú átiratában az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta azzal, hogy az ítéltábla a legsúlyosabb bűncselekmény elévülési idejéig, a Bjk.458/2016/5., 7., 9., 10., 15-18. és 24. szám alatt kezelt bűnjeleknek tárgyletként történő kezelését rendelje el.

Az ítélet tábla a fellebbezéseket alaptalannak találta, az ügyészi indítványnak a bűnjelekre vonatkozó részét nem osztotta.

A fellebbezési nyilvános ülésen a védő a vádlott felmentését továbbra is jogos védelemre alapítottnak indítványozta arra figyelemmel, hogy a vádlott nem haraggal ment a sértettekhez, a fiatalabb sértett 2. sértett a kézfogását elutasította, megtámadták, kilökték az épületből, kihasználták az erőfölényüket, különböző eszközökkel ütlegettek és ő is sérüléseket szenvedett. Álláspontja szerint, egyértelműen nem állapítható meg, hogy az idősebb sértett 1. sértettet a vádlott milyen testhelyzetben szúrta meg, a késsel a vádlott a testi épségét védte. A tanúk bosszúból, a haragos viszony miatt tettek terhelő vallomást, az egész cselekménysort a tanúk nem is mindegyike látta.

Az enyhítés körében arra figyelemmel, hogy a vádlott a cselekmények elkövetését megbánta, a sértettek megbocsájtottak, és a történetek miatt az élettársa is elhagyta, felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását indítványozta.

A védői indítványhoz a fellebbezési nyilvános ülésen a vádlott is csatlakozott, és az utolsó szó jogán felszólalását írásban nyújtotta be, mely a védő által az enyhítés körében előterjesztetteket tartalmazza.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírálván az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ügy érdemére kiható eljárási szabályt nem sértett. Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján, az iratok egybehangzó adataira figyelemmel, kiegészítette, illetőleg helyesbítette az alábbiak szerint:

I. rendű vádlott neve vádlott alapvetően kissé lobbanékony, labilisabb indulati életű személy, azonban ezen személyiségtulajdonságok nála nem érik el a betegség szintjét (nyomozati iratok 343. oldal véleményi rész).

A vádlott, az idősebb sértett 1. sértettnek unokatestvére, a fiatalabb sértett 2. sértettnek unokabátyja, így mindkettővel rokon kapcsolatban áll. Korábban a vádlott és az idősebb sértett 1. sértett között nézeteltérés nem volt.

Az ítélet tábla az első fokú ítélet 8. oldal utolsó bekezdéséből azt, hogy a vádlott a cselekmények során a bal felkarján duzzanati zúzódást, a jobb vállán a lapocka felett hámmorzsolásos zúzódást, és a hátának bal oldalán hámkarcolásos sérülést szenvedett, a tényállás részének tekinti.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, mely a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, az elbírálás szempontjából releváns bizonyítékokat beszerezve, a bizonyítási eljárást teljes körűen lefolytatta. A vádlott az elsőfokú eljárásban is jogos védelmi helyzetre hivatkozott, védekezése az volt, hogy a sértettek támadták meg, és ő ez ellen védekezett. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének kimerítően eleget téve megindokolta, hogy a vádlott védekezésével szemben miért az ügy érdemét érintve a sértettek és tanú 1, tanú 3 és **egyéb érdekelt** tanúk egybehangzó, következetes tanúvallomásait, és szakértő neve igazságügyi orvosszakértő véleményét fogadta el a tényállás alapjául. Azt, hogy a vádlott álló helyzetben, hátulról szúrta meg a késsel az idősebb sértett 1. sértettet, tanú 1. tanú vallomása és az igazságügyi orvosszakértő véleménye igazolta. Megindokolta az elsőfokú bíróság, és foglalkozott azzal is, hogy azon tanúk vallomása, akik nem látták végig az eseményt, mennyiben fogadható el és miért. Megindokolta azt is, hogy a vádlott a fiatalabb sértett 2. sérelmére elkövetett cselekménykor miért nem volt jogos védelmi helyzetben (első fokú ítélet 10.

oldal 3. bekezdés).

Az irányadó tényállás szerint a vádlott a fiatalabb sértett 2 sértettel először az épületben kölcsönös szóváltásba, majd dulakodásba került, amit azután is folytatott, miután az idősebb sértett 1 sértett az udvarra tolt és távozásra szólította fel. Helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság arra, hogy a kölcsönös verekedésre tekintettel mindketten a jogtalanság talaján álltak. Következetes az ítélkezési gyakorlat abban, hogy nem állapítható meg jogos védelmi helyzet annak javára, aki szándékos, tetteles magatartásával előidézi (provokálja) a másik támadását, illetőleg a kihívást elfogadva, vagy kölcsönös szidalmazás, fenyegetőzés után tettelességre bocsátkozik (EBH 2011.2393.). Ezért is nem volt a vádlott, a fiatalabb sértett 2 sértettel szemben jogos védelmi helyzetben.

Az idősebb sértett 1 sértettet a vádlott hátulról, a hátán szúrta meg azért, mert szét akarta választani a dulakodó vádlottat és a fiatalabb sértett 2 sértettet. Az idősebb sértett 1 sértett részéről a vádlottat közvetlen jogtalan támadás nem érte, ezért vele szemben a jogos védelmi helyzet szóba sem kerülhet.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a bizonyítékok mérlegelésével állapította meg. A vádlott felmentése érdekében bejelentett fellebbezések a bizonyítékok mérlegelését támadják. A fenti bizonyíték értékelés mellett az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott. Megalapozott tényállás esetén a bizonyítékok eltérő értékelésére a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség, ezért a felmentésre irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A megalapozott tényállás alapján okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére, és döntően a cselekményeinek minősítése is törvényes.

Helyesen állapította meg, hogy a vádlott szándéka az idősebb sértett 1 sértett vonatkozásában testi sértés okozására irányult, és erre az egyenes szándéka terjedt ki. Tévedett viszont, amikor az eredmény tekintetében a hanyag gondatlanságot állapította meg. Az irányadó tényállás szerint a vádlott egy 11 cm-es pengehosszúságú, legnagyobb szélességében 2 cm-es konyhakéssel, a neki háttal álló sértettet, legalább közepes erővel, a jobb oldalon, a lapocka alatti részen megszúrta, minek következtében nála a mellüreg megnyílásával járó traumás vérmell keletkezett, mely közvetett életveszéllyel járt. Az elkövetés eszközéből, a szúrás helyéből, intenzitásából és módjából, - abból, hogy nem csapkodó, hadonászó mozdulatról, hanem egy célzott szúrásról van szó, - valamint az okozott sérülésből, az ölésre vonatkozó kijelentésekből, az elkövetés után tanúsított menekülő magatartásból viszont az a következtetés vonható le, hogy a vádlott tudatában fel kellett merülnön, akár az életveszélyes sérülés keletkezésének lehetősége is, melybe belenyugodott. A kifejtettek mellett pedig az eredményben nem a gondatlansága, hanem az eshetőleges szándéka állapítható meg. Ezért az ítéletábra, az életveszélyt okozó testi sértés büntette minősítésének jogi indokolását ekként helyesbítette.

A könnyű testi sértés vétségének és a magánlaksértés büntetének a minősítése törvényes.

Az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket helyesen vette számba és értékelte.

A vádlottal szemben kiszabható halmazati büntetés 2-12 évig terjedő szabadságvesztés, a középérték 7 év. Ilyen körülmények mellett az általa elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyára figyelemmel, az elsőfokú bíróság által, a középérték alatt kiszabott 5 év szabadságvesztést az ítéletábra nem találta olyan súlyosnak, hogy lényeges enyhítése lenne indokolt.

Törvényes a közügyektől eltiltás és a ... területéről való kiutasítás alkalmazása és azok mértéke is.

A bűnjelek tárgyletként való kezelésére vonatkozó ügyészi indítványt az ítéletábla nem osztotta. Az indítványban szereplő bűnjelek a nyomozás során, a helyszínen biztosított DNS és egyéb anyagmaradványok, melyek szakértői vizsgálatára az ügy elbírálásához nem volt szükség. Mivel szakértői vizsgálatuknak az indokoltsága a továbbiakban sem áll fenn, az ítéletábla a Be. 155. § (9) bekezdése alapján, a tárgyletként történő kezelésüket szükségtelennek találta.

A Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be a szabadságvesztésbe a vádlott által 2016. október 19. napjától 2017. június 27. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

Szeged, 2017. június 27.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke

Dr. Nikula Valéria s. k.
előadó bíró

Dr. Benedek Tibor s. k.
bíró

A Szegedi Ítéletábla Bf.III.115/2017/10. számú végzése és a Szegedi Törvényszék 2.B.858/2016/12. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2017. június 27.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: